

I
GABE-
STOKKEN

GRETHE THORDAHL

OVE RUD

A/S PALLADIUM
præsenterer

T Gabestokken

Drejebog: Leck Fischer
efter Ib Freuchens hørespil

Fotografi: Einar Olsen

Kamera: Henning Christiansen

Tone: Knud Kristensen

Dekorationer: Erik Aaes

Klipning: Edith Schlüssel

Kopi: Johan Ankerstjerne

Musik: Sven Gyldmark

Iscenesættelse:

Alice O'Fredericks og Jon Iversen

Udlejning:

A/S FILM-CENTRALEN-PALLADIUM

Personerne

Viggo Bagg, prokurist	Ove Rud
Bente, hans kone	Grethe Thordahl
Fru Bagg, hans moder	Paula Feder
Kontorchefen	Jon Iversen
Rita, Bentes veninde	Lily Broberg
Dr. Svenningsen, overlæge	Ib Schønberg
Teddy	Jørgen Reenberg
Sejr	Preben Lerdorff Rye
„Gamle“	Peter Malberg
Magda, Sejrs kone	Rigmor Hvidtfeldt
Gerda	Birthe Bachhausen
„Tykke“	Betty Helsengreen
Susie	Jytte Møller
Marketenderen	Max Ibenfeldt
Jørgensen, Bentes kollega .	Poul Møller
Ebba, fru Baggs niece	Lone Luther
Reservevægen	Karl Gustav Ablefeldt
En sygeplejerske	Guri Richter
Sejrs lille datter	Marianne Malmquist
En kontorassistent	Marie Louise Jørgensen
Buffetjomfruen	Else Jarlbak
Pensionatsværtinden	Tecla Boesen

Det kan ske for enhver...

Det hændte engang, at en ung mor fortalte mig, at hun søgte en barneplejerske til sine små børn. Hun havde fået to ansøgninger, „men,“ sagde hun „det er så uheldigt, at den ene har været sanatoriebehandlet for tuberkulose, så hende tør jeg da ikke antage!“

Jeg spurgte, om den vragede da stadig havde tuberkulose. „Næ,“ svarede hun, „hun har såmænd alle mulige papirer og attester på, at hun er rask og ikke-smittefarlig, men når hun nu har været på sanatorium — Man kan aldrig være forsigtig nok med børnene.“ Jeg spurgte da, om den anden ansøger havde været undersøgt for tuberkulose. „Næ, det er jo ganske unødvendigt, for hun har aldrig fejlet noget, og hun har ikke været behandlet på sanatorium.“

Denne oplevelse fik mig til at undersøge, hvorledes folk i almindelighed er indstillet overfor tidligere tuberkulosepatienter, og det skal siges, at det var forfærdeligt, hvad jeg måtte høre.

De mange års propaganda, som lægestanden har ført for at bibringe befolkningen forståelse af tuberkulosens svøbe, er gået over gevind og har ført til en tuberkulose-skræk, der har bevirket mangfoldige tragedier, både af privat og af offentlig karakter. Man kender tidligere tuberkulosepatienter, som bliver skyet og isoleret i hjemmet og på arbejdspladsen indtil grusomhed, og man kender samme fremgangsmåde indenfor store institutioner

og befolkningsgrupper. Oplyste mennesker har rost sig af aldrig at ville nyansætte et menneske, der har været sanatoriebehandlet, og det er en kendt sag, at visse offentlige etater aldrig genansætter, endsig nyansætter tidligere tuberkulosepatienter. En forlængst helbredt tuberkulose er altså nok til at jage mennesker ud i arbejdsløsheden.

De ældre af os har næsten alle haft et angreb af tuberkulose; men vi har haft helbred og milieu til at overstå sygdommen, inden den blev erkendt, og ingen skyr os af den grund. De yngre bliver nu beskyttet, såvidt det står i lægevidenskabens magt, men dog får ubetænksomheden lov til at florere. Der begås daglig uretfærdigheder udover rimelighed og fornuft overfor de tuberkulose-ramte.

De senere års storpoltiske begivenheder har givet alle mennesker erfaring for, at propaganda kan drives så vidt, at den rummer en fare for menneskenes naturlige dømmekraft, og man har set, at mange gennem propaganda ligefrem har mistet evnen til logisk tænkning.

Tuberkulosepropagandaen er faktisk blevet misforstået i mangfoldige tilfælde, og derfor har jeg ment, at det var på tide at appellere til fornuften. Enhver bør vide, at det er langt sikrere at godtage den undersøgte eller helbredtes sundhedsattest end at lade sig overbevise af den, der kun har troen som grundlag for sin påstand om at være fuldstændig rask.

Det er mit håb, at „Gabestokken“ må virke som en advarsel imod, at man behandler uskyldige mennesker med grusomhed. I et kultursamfund bør logik og næstekærlighed sættes i højsædet.

Ib Freuchen.

HANDLINGEN

Filmen „I Gabestokken“ behandler et aktuelt problem, der angår os alle. Enten man er rig eller fattig — gammel eller ung — kan man blive angrebet af tuberkulose... man kan også i mange, mange tilfælde blive helbredet og forlade hospitalet eller sanatoriet med attest på, at man er smittefri, og at man, såfremt man passer sin kontrol, ingen fare rummer for andre mennesker.

Således går det Bente, en ung kontordame, der er ansat i et stort firma. Hun er gift med en ung kontormand, og de har sammen bygget et lille hjem op. Den eneste slange i paradiset er hans moder, en gammeldags indstillet og meget kortsynet kvinde. Medens svigerdat-

teren er på sanatorium, passer hun hjemmet og sin søn, hvem hun daglig påvirker med sin angst for smitte. Imedens passer den unge kone sin kur på et af de store smukke tuberkulosesanatorier, der findes rundt om i Danmark. Hun træffer her mennesker af alle typer og fra de forskellige samfundslag, også mandlige patienter. Tre gode kammerater finder hun i „Trekloveret“ Sejr, Teddy og Gamle. Sejr er en brav mand af middelstanden, Teddy en ung, fattig student og „Gamle“ en lille, godmodig og verdensklog mand, der har siddet i en kiosk hele sit liv og solgt aviser. Disse tre er uadskillelige, og så snart Bente — det hedder den unge kvinde — er „oppegående“, slutter hun sig til dem. Hun deler værelse med en ung pige — Gerda — der i modsætning til Bente plages af dyb melankoli. Bente forsøger med sit lyse sind at opmuntre hende, men det lykkes

IB SCHØNBERG

LILY BROBERG

OVE RUD

JØRGEN REENBERG

75
En Palladium Film med

GRETHE THORDAHL
OVE RUD
JØRGEN REENBERG
PREBEN LERDORFF RYE
LILY BROBERG
PETER MALBERG
IB SCHØNBERG

A. S. L. IHRICH